

Sygn. akt V U 1985/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Kruczkowska

Protokolant: Marta Sokołowska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 30 października 2012 roku

Nr (...)

- oddala odwołanie -

Sygn. akt VU 1985/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 30 października 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił S. J. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W ocenie organu rentowego wnioskodawca zamiast wymaganego 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych legitymuje się stażem w wysokości 8 lat i 7 miesięcy. Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) od dnia 02 maja 1978 roku do dnia 28 lutego 1984 roku oraz w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) Sp. z o.o. w B. od 01 października 1992 roku do dnia 30 listopada 1994 roku.

S. J. w odwołaniu od powyższej decyzji wniósł o jej zmianę, zaliczenie mu w/w okresów do stażu pracy w warunkach szczególnych i przyznanie prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Białymstoku ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, czyli 01 stycznia 1999 roku, osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (pkt 2). Z kolei w myśl ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei w myśl art. 32 ww. ustawy w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 roku, będącym pracownikiem, o którym mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura, jeżeli osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz posiada 25-letni okres zatrudnienia, a w tym, co najmniej 15 lat okresów pracy w warunkach szczególnych. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1).

Należy przy tym z zaznaczyć, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy – rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008, OSNP 2010/23-24/281; wyrok s.apel. w Białymstoku z 26 września 2012r., III AUa 488/12).

Zgodnie z działem XIV poz. 5 wykazu A stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983r., pracą w szczególnych warunkach, której wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, jest lakierowanie ręczne lub natryskowe – nie zhermetyzowane. W poz. 6 działu V wykazu A wymieniono prace malarskie konstrukcji na wysokości.

W sprawie bezspornym jest, że S. J. spełnia przesłanki dotyczące wieku, ogólnego stażu ubezpieczenia emerytalnego, nieprzystąpienia do OFE. Natomiast sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia okresu pracy w szczególnych warunkach, którego wymiar organ rentowy ustalił na 8 lat, 7 miesięcy.

Z uwagi na konieczność ustalenia, czy powołane przez odwołującego okresy zatrudnienia należało zaliczyć do ustalonego dotychczas okresu pracy w szczególnych warunkach Sąd przeprowadził postępowania dowodowe. Oparł się w tej mierze na dołączonej do akt dokumentacji emerytalnej, zeznaniach świadków, jak również aktach osobowych.

Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody.

Odwołujący wnosił o uznanie okresów trwania stosunku pracy od 02 maja 1978 roku do 28 lutego 1984 roku oraz od 01 października 1992 roku do 30 listopada 1994 roku za okresy pracy w szczególnych warunkach.

Ze świadectwa pracy z dnia 30 września 1992 roku wynika, iż S. J. w Zakładach (...) od dnia 02 maja 1978 roku do 30 września 1992 roku pracował na stanowisku mechanika samochodowego, ślusarza-lakiernika oraz malarza. Świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione 12 lutego 1993 roku stwierdza, że odwołujący od 01 marca 1984 roku do 30 września 1992 roku stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace malarskie konstrukcji stalowych na stanowisku malarza.

W świadectwie pracy z 30 listopada 1994 roku stwierdzono, że S. J. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) Sp. z o.o. w B. od 01 października 1992 roku do 30 listopada 1994 roku zajmował stanowisko malarz-ślusarz. W świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 17 stycznia 1995 roku zaświadczone, że odwołujący od 01 października 1992 roku do 30 listopada 1994 roku wykonywał prace malarskie-lakiernicze konstrukcji stalowych na stanowisku malarz-lakiernik.

Z dokumentacji zawartej w aktach osobowych (umowa o pracę, zaświadczenie kwalifikacyjne, angaże) wynika, że od 02 maja 1978 roku do 28 lutego 1984 roku S. J. zatrudniony był jako mechanik pojazdów samochodowych w Dziale Transportu. W dniu 16 lutego 1984 roku złożył podanie o przeniesienie do Zakładu Mechanicznego na stanowisko lakiernika (k:29 akt osobowych). Z dniem 01 marca 1984 roku został zatrudniony na stanowisku ślusarza-lakiernika.

S. J. przesłuchany w charakterze strony zeznał, że w okresie od 02 maja 1978 roku do 28 lutego 1984 roku miał angaż jako mechanik samochodowy, ale faktycznie malował samochody. Przyznał, że oprócz malowania dokonywał napraw mechanicznych samochodów. Świadek Z. D. potwierdził, że odwołujący pracował przy naprawie samochodów. Natomiast J. K. zeznał, że S. J. zajmował się głównie malowaniem ale sporadycznie pomagał mechanikom, przy naprawie samochodów.

W tym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka Z. C. i M. P., którzy stwierdzili, że odwołujący przez cały czas pracował jako malarz, lakiernik. Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami w/w świadków oraz aktami osobowymi odwołującego, a także z wyjaśnieniami odwołującego się w charakterze strony. Należy ponadto zaznaczyć, że także w świadectwie pracy wydanym w dniu rozwiązania stosunku pracy (30.09.1992r.) wskazano pełnienie przez wnioskodawcę stanowiska mechanika samochodowego. Również w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 lutego 1993 roku wydanym przez syndyka ZM (...) sporny okres został wyłączony z okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie można uznać, że w okresie 02 maja 1978 roku do 28 lutego 1984 roku S. J. wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującą na stanowisku malarza-lakiernika.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08 czerwca 2011 r., I UK 393/10; wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 2011 r. UK 174/10).

W powyższych okolicznościach nawet zaliczając S. J. do stażu pracy w warunkach szczególnych okres pracy w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowo-Usługowym (...) Sp. z o.o. w B. od 01 października 1992 roku do 30 listopada 1994 roku stwierdzony świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie będzie on legitymował się wymaganym 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach, uprawniającym do emerytury.

Stąd, odwołanie jako pozbawione podstaw prawnych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc podlegało oddaleniu.